Ämmä taga naarotelli:
«Nää ku lääb ukmer uoje juurta,
Tammepaka tare läneorta!»
»» Kui ma sunli sesti wastu,
Tääsi tuvgaste känelda:
Oh mu äädä äiäkesta,
Meji marja memmeksesta!
Liitu ei finn liksesta,
Puisa ei finn puolesta;
Libuji eja eitasta,
Paiuji emä palasta.
Mittus eja aidan käijä,
Setta wiilu jalitada,
Setta wille tütterille.
Mittus emä leibä tei,
Setta käkkä tütterille.
Mittus weli seldren säuä,
Setta jäämn täi ülesta,
Setta jäämn jäjaralle.»»
Siä sunleb, sooteb wasta:
«Sie ei ole laiska temä tüvä,
Kaba ei sangasta sudanu,
Sie on jäädelnu jänuda,
Sie on wättaa wäisto-laulu,
Sie on sidsun kinsto-laulu.»
»» Oh mu äädä äiäkesta,
Meji marja memmeksesta!
Kunas wätti wäistolaulu,
Kunas kisje kinstolaulu?
Maa käwwe talu tarena,
Naisto seeru sestsella.
Köie saull sangasta sudaji,
Jala jäckjew jäcksi laudu,
Silma jihkjew niistomeiida.
Kuul saull wihleb wäisto-laulu,
Sua jäädeleb jänuda.»»

№ 12.

Emäkene, enneksene
Mikä joied jina minusta?
Silmämett, jüämewerdä!
Jala jäärijoksetamast,
Kattel käel sandwarsta.
Enäm waewa näid minusta,
Kui neist minusta tütteristä,
Tütteristä, pörteristä.
Ma ali ime ikkenwaie,
Weletse ma wihastamaie:
Ei-läppe tuli tarusta,
Käsinäl ei sünü käesta,
Säde ei jängä weere jäältä.
Kuidi jie kääni töise külle,
Märsja nie sülle nõlenea,
Minu emä ütte sülle.
Pää jäär joietsi jäälle,
Jala jäär jalutsi päälle.
Mittu jäässi jätt jämätta,
Mittu jaoki jätt jaomata.
Mittu lõunat jäid lewäta,
Mitta ammutsed ojesta.
Joksi kiguttid minuta,
Mikä joied jina minusta?
Ehi jäi neile sar ei asta,
Tagi jäi neile sar ei tunne.

№ 13.

Emäkene, enneksene,
Ku nu wiitse kondesta,
Alba jäi aida äitsemaie,
Eene lässen löppetama,
Läätse jäi jääri jäädämaie.
Läffi ma saul sadaje,
Aastab aset wastamaie,
Aeti minsto murdemaie,
Alli päale ankamaie,
Kiriwese siõsumaie.
Kui ma sunli, sootse jälle:
Weli, ella wellekene,
Mu ei murra muste kaira,
Mu ei angu alli kaira,
Aga kisju siriwese.
Minu tunnew' kõda kaira,
Ojä ennitse agija,
Kell ma enne leibä läkse,
Kurul nurgi kaarikasta.
Läffi tarre waatamaie,
Kellel ma „tere" terete,
Kellel anna armun sõtta.
Weli iste alju päale,
Welle naine weere päale;
Ninda läikjew' welle silmä,
Naga sie sulteenna;
Ninda welle naise silmä,
Naga tungelja tulena.
Weli naarat naise päale,
Toine naarat täise päale:
«Meile tulla Wänmu-wäärat,
Wänmu-wäärat, sinnu sisarat»
Kui ma sunli, sootse jälle:
Weli, ellö wellekene,
Sas sie minu jüu es ole,
Sui jei tare jiiä tetsi,
Tare ale jiiä antis
Et mäi ole nurga päälä,
Egar jeisä jeinäspäälä.
Weli oli nurga päälä;
Eja jeisi seina päälä;
Sugewast na leiwä tulba,
Wägewast na wäkiwi' witsa,
Sindlast ximitsis' sisaksid.
Sai sie tuba walmieske,
Tare tulli ära tetta,
Weli ellä ütlemaie:
«Sõsiksene, linnuksene,
Wõtta müid sõtte kulda lauda,
Kulda lauda, waski warta,
Puhi tuba puhtaeske,
Wii puhkene päälä palule.
Mis neist puhkemist Kaswanesja,
Kaswae juuri Riiatamme,
Riia tamme, tubli tamme.
Tamm takt sadawa taewaesse,
Tamm takt taewasta laasta,
Oksi soidwi silmanesja.

№ 14.

Emäkene, enneksene,
Eäkene, taadikene,
Talu teil taga wärati.
Seken ali siidse oksesta.
Nie ali siidile seatu,
Nie ali niidile neetu,
Nie ali panta palmikisse.
Sid nu einu andemaie,
Sid nu kaaru sandemaie.
Sinna tappet tuija, sõrgi,
Tuija, sõrgi, liia laiga.
Ütlesi minu ätlemaie:
Emäkene, enneksene,
Annid leibä nälläsile,
Kõtu sisi serjasile,